

РЕШЕНИЕ

№ 4351

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разглежда дело номер **3577** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], подадена чрез адв.Г., срещу Решение от 24.02.2022г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 8-ми състав, по н.а.х.д.3710/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №558974-F-566596/12.02.2021г., издадено от директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което НП на касатора, на основание чл.261, ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) е наложена имуществена санкция от 1000лв. за нарушение на чл.92, ал.2 от ЗКПО. Иска се да бъде отменено решението на районния съд и вместо това да се отмени наказателното постановление, алтернативно – да се намали размера на наложената имуществена санкция до предвидения в закона минимум. Сочат се касационни основание по чл.348, ал.1, т.2 и т.3. Конкретно се твърди, че СРС не е обсъдил изложени в жалбата срещу НП аргументи относно неправилно приложение на чл.261, ал.1 ЗКПО и не е оценил утежняващите и смекчаващи обстоятелства при извършване на деянието, като не се е произнесъл и искането за намаляване на наложената имуществена санкция; твърди се наличието на маловажен случай, както и несправедливост на наложеното наказание.

В съдебно заседание, касаторът [фирма], чрез адв.Г., поддържа касационната жалба.

Претендира за съдебни разноси.

Ответникът по касационната жалба – ТД на НАП-С., р.пр, не изпраща представител в съд.з. В писмени бележки от юриск.Е. се иска да се потвърди първоинстанционното решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платения от касатора адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като съгласно чл.218 АПК във вр. с чл.63в ЗАНН взе предвид посочените в жалбата касационни основания, становищата на страните, и съгласно чл.220 АПК-установената от районния съд фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка с конкретно сочените в нея касационни основания, административният съд взе предвид следното:

Оспореното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено от законен съдебен състав и в предвидената форма, срещу подадена в срок жалба и срещу подлежащо на съдебен контрол наказателно постановление. Не са изтекли срокове, обуславящи недопустимост на административнонаказателното производство или давностни срокове, за които въззивната инстанция следва да следи служебно. Решението е обосновано с обсъдените писмени доказателства по административно-наказателната преписка и от разпита на актосъставителя.

Фактите, въз основа на които е ангажирана имуществената отговорност на дружеството за нарушение на чл. 92, ал. 2 от ЗКПО, описани в Акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и НП не са спорни, приетото от въззивния съд съответства на доказателствата. Безспорно е установено, че с подаването на данъчна декларация по чл.92 ЗКПО на 25.05.2020год. за отчетната 2018 год., дружеството-касатор е допуснало закъснение от 420 календарни дни в нарушение на посочената разпоредба, за което инспектор по приходите при ТД-НАП С., офис „М.“ е съставил АУАН № F566596/25.08.2020г. Въз основа на акта и доказателствата по преписката административно-наказващият орган издал оспореното НП и наложил санкция на дружеството в размер на 1000лв.

СРС е приел, че нарушението е извършено от формална страна, като правилно административно-наказващият орган е определил санкциониращата правна норма и е наложил „имуществена санкция“ в размер на 1000лв., като същата не следва да бъде редуцирана. Приел е и че не са налице основания за прилагане на чл.28 ЗАНН. Като е потвърдил НП, без да изложи свои съображения по твърдяното в жалбата срещу НП, че при определяне на размера на имуществената санкция, неправилно са преценени утежняващите и смекчаващите обстоятелства, СРС на практика е споделил мотивите на административнонаказващият орган, че управителят на дружеството не е оказал съдействие на органа по приходите в административнонаказателното производство.

Във връзка с горното, настоящият касационен състав приема, че само по себе си обстоятелството, че управителят на търговското дружество не е открит за връчването на поканата за съставянето на АУАН и на акта не е относимо към обстоятелствата по извършване на нарушението и не разкрива по-висока степен на обществена опасност на дееца, доколкото от него не е искано съдействие – документи или сведения относно факти, представляващи елементи от състава на нарушението. При невъзможност да се открие нарушителя, ЗАНН предвижда, че АУАН се съставя в негово отсъствие; уреден е и реда за връчване на така съставения акт – чл.43, ал.4 ЗАНН. Предвид горното настоящият съд намира, че размерът на наложената на

касатора имуществена санкция е определен в нарушение на чл.27, ал.2 ЗАНН; т.е. налице е касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 ЗАНН.

При определяне на справедливия размер на санкцията, правилно е отчетен като отегчаващи отговорността обстоятелства продължителния период на забавата – 420 дни и обстоятелството, че през процесния данъчен период дружеството е осъществявало търговска дейност. От друга страна отчетено е от административнонаказващият орган, че нарушението е извършено за първи път.

Като съобрази горното, настоящият съд приема, че в случая справедливият размер на имуществената санкция е над минимума по чл.261, ал.1 ЗКПО - 750лв.

Касационният състав споделя изводите на СРС, че не е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН във вр. с §1, т.4 от ДР на ЗАНН, доколкото се касае за формално нарушение, т.е. за наличието на което вредните последици са ирелевантни, а установените по делото смекчаващи обстоятелства не обуславят извода за по-ниска степен на обществена опасност на нарушението в сравнение с обичайните случаи на неизпълнение на задължение от този вид.

Като споделя изводите на районния съд, че в административно-наказателното производство не са допуснати други процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на НП, и по правната квалификация на нарушението, настоящия съд намира, че ще следва обжалваното решение на СРС да бъде отменено, а НП да бъде изменено, като наложената с него имуществена санкция се намали от 1000лв. на 700лв.

Доколкото по делото липсват доказателства за направени по него от касатора разноси, такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 във вр. с чл.222, ал.1 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 24.02.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, по н.а.х.д.3710/2021г., и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №558974-F-566596/12.02.2021г., издадено от директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което на [фирма], за нарушение на чл.92, ал.2 от ЗКПО, на основание чл.261, ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане е наложена имуществена санкция, като НАМАЛЯВА като размера на наложената имуществена санкция от 1000лв. на 700 /седемстотин / лева. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.